

Les memòries d'un home qualsevol i el seu curiós parlar

Jordi Curbet presenta a Palafrugell l'edició filològica del dietari de Joaquim Fina, jutge empordanès del segle XIX

Fragment manuscrit del dietari, il·lustrat pel mateix Fina amb el dibuix d'una balena, que es conserva a l'Arxiu Municipal de Palafrugell, dins el fons de la família Fina-Rocas Foto: AMP.

El dia 7 d'octubre de 1842, feia núvol i bufava una mica de gregal, però Joaquim Fina, pèrit, jutge i ocasionalment alcalde de Palafrugell, va decidir anar a mar: en va tornar amb un parell de serrans, i a la tarda, abans que es pongués el sol, va sortir a caçar pel pla de Farena: va tirar contra una perdiu de molt lluny, i no la va abatre, però no li va treure la gana per menjar-se amb els amics un arròs amb all i julivert. L'endemà va fer molt bon dia, hi havia mar blanca, i va decidir dedicar-lo a veremar a la vinya dels comuns. A hora de fosc, va anar a trobar Anneta, la seva dona, pel camí de Sant Antoni, però no van arribar a trobar-se: ella devia haver tornat

per la banda de Palamós. El dietari de Joaquim Fina i Moner (1818-1895), un quadern de tapes de pergami reaprofitat pels descendents com a llibre de comptes, és ple d'anotacions d'aquesta classe, sobre el temps que fa, sobre la sort en la pesca o la caça, sobre el treball de la terra, sobre els vents i la mar, però també d'anècdotes curioses, com l'arribada del ferrocarril, o de fets luctuosos, com els naufragis o els combats dels carlins, i sobretot, de dialectalismes empordanesos de gran interès filològic.

L'investigador gironí Jordi Curbet Hereu (1971) ha fet ara l'edició filològica d'aquest document singular de memòria popular a El dietari de Joaquim Fina, de Palafrugell (1842-1878), editat per la Universitat de Barcelona, dins la col·lecció Scripta, que presentaran avui a la Biblioteca de Palafrugell (19 h) el mateix autor, els editors Àngels Massip i Xavier Luna (que n'ha escrit també el pròleg), i el regidor de Cultura, Xavier Rocas. El dietari té també un alt valor antropològic: hi ha, aquí, una forma de vida primigènia, en brut, de gent que mengen el que acaben de pescar, el que acaben de caçar o collir de terra, com a l'edat de pedra, i que Fina consigna amb un desapassionament desarmant, com ara quan anota que acaba de néixer un seu fill amb el mateix estoïcisme amb què escriu: "Tot lo dematí y a la nit pasada ha plogut y después al mitjdia ha parat."

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 14-12-2012 Pàgina 19

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/602316-les-memories-dun-home-qualsevol-i-el-seu-curios-parlar.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss